

dertil kommer, at en Formindskelse af Skovarealet kan foregaa saa umærkeligt og saa langsomt, at der skal flere Generationer til, inden den opdages, det vil sige, der er ingen, der opdager den. Saaledes er det netop gaaet her i Landet, og det kan med temmelig stor Sikkerhed siges, at hvis vi ikke havde haft Forordningen af 1805, havde ikke en Gang de Rester, vi nu har tilbage, været at finde her i Landet. Men af alle de Bestemmelser, der beskytter vore Skove, er netop denne om 10 Aars Perioden efter min Mening den vigtigste. Thi Faren for Skovene indtræder netop ved Ejerskifte, ikke ved alle Ejerskifter og kun ved et Mindretal af dem. Der indtræffer det Tilfælde, hvor en Spekulant faar fat i en Ejendom og i Løbet af kort Tid ødelægger en saadan vedvarende Herlighed, som et Skovtilliggende burde være. Det ærede Medlem mente, at man burde foretrække den Ordning, at der kunde skrives ind, hvis en ny Ejer foretog en for stærk Udhugning af Skoven, men det forekommer mig mere praktisk at ordne det saaledes — og det har aldrig generet nogen virkelig honnet Skovejer her i Landet, om jeg maa bruge det Udtryk —, at hvis han vil hugge udover, hvad han skal bruge til eget Brug, hvis han vil sælge fra Skoven, skal han raadføre sig med den tilsynsførende. Det forekommer mig mere praktisk, siger jeg, for hvis ikke han skal spørge den tilsynsførende, skal den tilsynsførende stadig væk holde den Mand under Opsigt; og det er i Virkeligheden mere ubehageligt for Manden, end naar det er saaledes, at han, hvis han vil sælge fra Skoven, spørger og faar et godt Raad, og saa taler de sammen om det. Men jeg antager ikke, der er Grund til at opholde sig meget ved dette, for det ærede Medlem har jo givet sin Tilslutning, og det takker jeg for, saa vist som der altid er særlig Grund til at takke dem, der overvinder deres Betæneligheder og trods disse giver Tilslutning til et Forslag, der er fremsat.

Refshauge: Jeg ved ikke, om jeg fik rigtigt udtrykt, hvori det var, mine Betæneligheder bestod, og hvad det var, der stødte min Frimandsfølelse i dette Lovforslags Bestemmelser. Tidligere var det saaledes nede hos os, at naar en Mand købte en Skov eller ejede en Skov, havde han Lov at hugge, saa længe han huggede fornuftigt, ikke alene til eget Brug, men ogsaa til Salg; naar han derimod kom ud over det fornuftigt, kom ud i det, der var

samfundsskadeligt, kunde Embedsmanden gribe ind. Her bliver det omvendte Tilfælde; naar man køber en Gaard, hvortil der er et Skovtilliggende, og man vil hugge et Træ til Salg, skal man hen og bede en Embedsmand om Forlov. Jeg forstaaer godt, hvorfor denne Bestemmelse er indsat. Jeg ved, at særlig under de lovløse Forhold, vi oplevede under Revolutionen, er der sket noget af det, som man her vil forebygge. Men jeg maa sige, at i den Tid, jeg har kendt til Skovvæsen og selv har ejet Skov i Sønderjylland, har vi ikke følt det som noget generende, at der hvert Aar kom en Mand, som førte Tilsyn med vore Skove, og som vi kunde snakke med om Sagerne. Jeg tror ogsaa, at denne Ordning har opfyldt sin Bestemmelse. Jeg kender ikke noget Tilfælde dernede — før, som sagt, i den Tid, da Forstembedsmændene var borte og alting gik paa bedste Beskub —, som har vist, at den her foreslaaede Bestemmelse var nødvendig, og derfor har jeg ogsaa taget det Forbehold, som jeg har taget, hvad jeg ogsaa tror, mine Landsmænd og Standsfæller i Sønderjylland vil være mig taknemmelige for.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg tror, det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at der i Sønderjylland under almindelige Forhold ikke har været den Trang til en saadan Bestemmelse, som der har været her i Landet. En Befolkning, der har det Valgsprog, at „Fædres Jord og Fædres Arv, vogtes maa til eget Tarv“, har paa en ganske anden Maade ogsaa værnet om det, der paa det Omraade er nedarvet. Men vi har jo ikke Straffebestemmelser for en hel Befolkning, vi har kun Straffebestemmelser overfor de Undtagelser, der kan indtræffe. Som Forholdene i Øjeblikket er i Sønderjylland, kan vi først skride ind, naar Skaden er sket; saa er der en Lovbestemmelse, der er saa haard, at vi kan sætte vedkommende i Fængsel. Men jeg ser egentlig ikke, at vi har Interesse i at se en ødelagt Skov og en Mand, der sidder i Fængsel. Det er meget bedre, at der sker en Forhandling i Forvejen og paa en fornuftig Maade tages Bestemmelse om, hvad det er forsvarligt at hugge. Men jeg skal ikke forlænge Diskussionen; jeg takker det ærede Medlem, fordi han er enig i, at dette Lovforslag kan fremmes.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Refshauge har Ordet for en kort Bemærkning.